

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

■ עצרת הזדהות בדימונה

ביום ראשון השבוע נערכה בדימונה עצרת הזדהות עם נפגעי פיגוע התופת שאירע בעיר בשבוע שעבר. העצרת אורגנה על-ידי מטה צעירי חב"ד למען נפגעי הטרור ובית-חב"ד בדימונה, בשיתוף העירייה. בעצרת נתכבדו הפצועים לכתוב אות בספר-התורה המיוחד שנכתב בימים האלה לזכות כל הפצועים ונפגעי הטרור. הדוברים בעצרת ציינו את הצורך להודות לה' על שברחמיו מנע פיגוע גדול פי כמה וכמה.

■ ילקוט לגבאי

הופיע **ילקוט הגבאי**, בהפקת אגודת חסידי חב"ד באה"ק. הספר מיועד לגבאים ורבני קהילות, ויש בו כיסים מיוחדים שבהם הברכות לעולה לתורה, בעברית, אנגלית ורוסית. כמו-כן מובאים נוסחי 'מי שבירך' לשבתות ולמועדים, והלכות חשובות לגבאי שלא היו מפורסמות כל צרכן. בספר הושקעה עבודה רבה גם בעיצוב החיצוני המפואר. להזמנות: 03-9600770.

■ ימי-עיון: מעגל החיים

ועד רבני חב"ד מקיים שני ימי-עיון בנושא מעגל החיים. ימי-העיון יהיו אי"ה בימים שני-שלישי, כ"ז-כ"ח באדר-א, באולם האירועים שעל-יד בית-הכנסת חב"ד, ברמת-שלמה ירושלים. בימי-העיון יקיפו הדוברים סוגיות מרכזיות בחיי האדם, מלידה ועד פטירה, דרך ענייני נישואין, איסור ייחוד, וכלה בענייני צוואה וירושה. טל' 08-9493176.

■ מיטב השירים

הופיע **התרגשות** - תקליט ובו אחד-עשר ממיטב שיריו של ר' **פינחס זבר**, בהפקת **הינדיק הפקות**. עיבודים: ר' דוד קאליש. טל' 052-5206866.

זמני השבוע

ניו יורק	טרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
5:12	5:46	5:56	5:18
6:12	6:48	6:49	6:15

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915
טל' 03-9607588 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

ליצור את הכלי לברכה האלוקית

יש לנו תפקיד חשוב וחיוני ביותר בהשגת הברכה האלוקית למערכת העומדת לקראתנו. צריך כוח, צריך צבא, צריך לפעול בדרך הטבע, אבל ההצלחה תלויה בברכת ה'

כוח, צריך צבא, צריך לפעול בדרך הטבע, אבל ההצלחה תלויה בברכת ה'. כשיש ברכה - מצליחים למעלה מהמשוער, ואילו כשאין חלילה ברכה, עלול הכול להסתבך ולהיכשל.

את הברכה האלוקית משיגים על-ידי מילוי רצונו של הקב"ה. לפני אלפי שנים הבטיח לנו אבינו שבשמים, ש"אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו", כי-אז "ורדפו מכם חמישה - מאה, ומאה מכם - רבבה ירדפו, ונפלו אויביכם לפניכם לחרב". יתרה מזו: כשעם-ישראל עושה את רצון הבורא, אין צורך כלל במלחמה, שכן "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד".

כולנו נוהגים להוסיף בענייני תורה, תפילה, צדקה ומעשים טובים כאשר אנו עומדים לקראת אירוע גורלי. בודקים את המזוזות והתפילין, נותנים יותר צדקה, מקבלים החלטות טובות. כשהאדם מתקרב יותר אל הקב"ה, זה הכלי שבו הברכה האלוקית שורה. וכשם שהדברים אמורים בחיי הפרט, כך גם בחיי הכלל והאומה.

נקודות אור

עם-ישראל זקוק עכשיו לברכה מיוחדת. לצערנו, בשנים האחרונות הכול מתנהל בדרך כושלת, מעיוורון המנהיגות ועד הכישלונות בדרג המבצע. עוד ועוד ועדות חקירה לא יפתרו את הבעיה. יש כאן כעין איתות מלמעלה שנועד לעורר אותנו, לגרום לנו להבין שחייבים להתעשת ולחזור לדרך הישר, דרכו של עם-ישראל, דרך האמונה, המסורת והערכים.

זה הזמן שבו על כולנו להתאחד, להגביר אהבת-ישראל, להתחבר אל המכנה-המשותף הבסיסי הטמון בהיותנו יהודים. זו השעה שבה נדרשים כל אחד ואחת להוסיף עוד נקודת אור, על-ידי החלטה טובה בענייני תורה ומצוות. כאשר כולנו נתחזק ונתקרב עוד קצת אל אבינו שבשמים, ייהפכו מיליוני נקודות האור הקטנות האלה לאור גדול, שיביא לנו את הברכה האלוקית, עד שנזכה לגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח-צדקנו.

יום ראשון השבוע נפצע קשה ילד בן שמונה בשדרות, מפגיעת טיל קסאם, ואיבד את רגלו. ביום שני נמסר כי כבר נתקבלה ההחלטה לצאת לפעולה גדולה ורחבה ברצועת עזה. ייתכן שאין זה אלא ספיץ תקשורתי, שנועד לשכך את הזעם הציבורי על המחדל החמור שבהפקרת תושבי שדרות ויישובי הנגב המערבי לירי הבלתי-פוסק מעזה, אבל ייתכן שאכן נתקבלה החלטה כזאת.

עצוב שרק תמונות מזעזעות יכולות לשכנע אותנו לעשות את הדברים הנכונים. וכי לא די בעצם המצב הבלתי-נסבל, שאזרחים חשופים במשך כמה שנים לירי טילים, כדי שמדינה ריבונית תפעל כדי להפסיק זאת? אבל כך היה גם בגל הטרור הנורא לפני שש שנים. לכל בר-דעת היה ברור שחייבים להיכנס לערי יהודה ושומרון ולנקות את השטח, אולם רק הפיגוע בליל-הסדר במלון פארק בנתניה גרם לממשלה לצאת למבצע 'חומת מגן', שאכן חיסל את קיני הטרור והביא לנו את השקט המיוחל.

אין להקל ראש

ברור לגמרי שפעולה רחבה ברצועת עזה אינה דומה כלל וכלל למבצע 'חומת מגן'. שם היה לנו עסק עם ארגוני טרור. כאן מדובר במדינת טרור לכל דבר ועניין. מולנו עומד צבא של שונאי-ישראל, שבאיוולתנו הנחנו לו להיערך במשך כשנתיים למערכת הזאת. אנו משוכנעים ומאמינים כי בע"ה נוכל לו, אבל אין להקל ראש במורכבותה של הלחימה ובמחירה.

אנו, הציבור, צריכים מצד אחד ללחוץ לחץ בלתי-פוסק על מקבלי החלטות שלא להתמהמה אלא לבצע את הפעולה החיונית הזאת עד תומה, ויפה שעה אחת קודם. הפעולה חייבת להסתיים בניצחון מוחלט, ובסילוק איום הטיילים והטרור מעל ראשנו. זו המטרה, ואסור להיעצר עד שהיעד הזה יושג בשלמותו.

מצד שני, יש לנו תפקיד חשוב וחיוני ביותר בהשגת הברכה האלוקית למערכת העומדת לקראתנו. כיהודים, אנו מאמינים שלא "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". צריך

עדויות מול מסורת

שאינם תואמים את צורת המנורה במקדש, ועד שבמנורה זו אף מצוייר דרקון, שהוא סממן אלילי! מסתבר שהיו מנורות בעלות מוטיבים דומים למנורת המקדש, אך שונות ממנה, ומנורה כזאת הובאה על-ידי טיטוס לרומי.

כך יש להסביר גם את עניין הציץ: ייתכן שהציץ שראה רבי אליעזר ברומי לא היה אלא תכשיט שמישהו עשה, בדומה לציץ שבמקדש. אף ייתכן שהוא הונח במקדש דווקא כדי שהרומאים יטעו ויחשבו שהוא הציץ המקורי, וכך לא יחפשו את הציץ האמיתי.

למה נגנזו

מכאן יכולים אנו ללמוד איך להתייחס לכל מיני 'תגליות' בדבר מגילות עתיקות וכדומה, שאינן תואמות את המסורת היהודית. איננו יודעים מי חיבר את המגילות האלה ולמה נגנזו. ייתכן שהן נגנזו דווקא משום שנכתבו שלא כהלכה. אולם המסורת היא דבר מוצק, העובר דור אחר דור, איש מפי איש, וברור שהיא אמת.

(לקוטי שיחות כרך כו, עמ' 200)

אלא בעדות ראיה של אחד מגדולי החכמים, רבי אליעזר בן ר' יוסי, שאין שום ספק על עדותו!?

שאלה דומה מצאנו בעניין מנורת המקדש. על 'שער הניצחון' שנבנה ברומי לכבוד טיטוס יימח שמו, לאחר ניצחוננו של ירושלים, מופיע תחריט של מנורה, שיש האומרים כי היא מנורת המקדש. בתחריט מצוירת המנורה כשקניה מעוגלים, כחצאי קשת.

לעומת זה, המקורות קובעים בבירור כי קני המנורה היו אלכסוניים. כלומר, הקנים היו ישרים ולא מעוגלים, ויצאו מהקנה המרכזי באלכסון. כך צייר גם הרמב"ם בכתב-ידו את המנורה, וכפי שמעיד בנו של הרמב"ם, ר' אברהם, כי אביו צייר את קני המנורה "ביושר... לא בעיגול", והדבר נעשה בכוונה תחילה. איך אפוא תואמת תבנית זו של המנורה את התחריט בשער טיטוס?

כלי אחר

ההסבר פשוט למדי: התחריט של המנורה בשער טיטוס אינו מתאר את מנורת המקדש המקורית, וכפי שהדבר מוכח מעוד כמה וכמה פרטים

ציווי על עשיית הציץ של הכוהן הגדול נאמר: "ופיתחת עליו פיתוחי חותם קודש לה". משמעות הציווי היא, שיש לחרוט על הציץ את המילים "קודש לה".

בעניין זה יש מחלוקת בין חכמים לבין רבי אליעזר בן ר' יוסי: חכמים קבעו שהמילים האלה נחרטו בשתי שורות – בעליונה נכתב שם הוי"ה, ובשורה התחתונה נכתב 'קודש ל...'. לעומתם העיד רבי אליעזר: "אני ראיתי בעיר רומי, וכתוב עליו קודש לה' בשיטה (=בשורה) אחת".

למרות עדות זו, הרמב"ם פוסק שיש לחרוט על הציץ את המילים 'קודש לה' בשתי שורות, והוא מוסיף: "אם כתבו בשיטה [=בשורה] אחת – כשר, ופעמים כתבוהו בשיטה אחת".

צורת המנורה

המאירי מסביר, שכאשר יש לחכמי ישראל מסורת העוברת מדור לדור, אין היא מתערערת אפילו על-ידי עדות: "לא הכחישו את הידוע אצלם אף בעדות ראיה". אך קביעה זו דורשת הסבר, שהרי אין מדובר כאן בעדות שתמימת,

מן המעיין שמן זית | מאת הרב אליעזר ברוד

אינו מתערבב

"ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור" (שמות כז, כ). מה ראה למשול ישראל לזית? אלא כל המשקין מתערבים זה בזה, והשמן אינו מתערבב אלא עומד. כך ישראל אינם מתערבים עם האומות.

(שמות רבה)

אינם יכולים להתבולל

טבעם של ישראל שאינם יכולים להתערבב עם האומות, אפילו כשהם רוצים בכך. כמו שמן זית אינו יכול, מטבעו ומתכונתו, להתערבב בשאר משקין, כך ישראל, על-פי טבעם, אינם יכולים להתבולל עם האומות ואין זיווגם עולה יפה.

(שפת אמת)

למעלה מכולם

כל המשקין אדם מערב במים ואינו יודע אי זה תחתון ואי זה עליון, אבל השמן אפילו אתה מערבו בכל המשקין שבעולם הוא נתון למעלה מהם. כך ישראל, בשעה שהם עושים רצונו של מקום, ניצבים הם למעלה מכל האומות.

(שמות רבה)

איך מגיעים ל'כתית'

אדמו"ר הזקן אמר: במילה "כתית (למאור)" נרמז שעל-ידי 'כתית', התבטלות וכתישה עצמית, מגיעים לבחינת 'מאור'. אך כדי להיות בדרגת 'כתית' זקוקים ליגיעה רבה ועצומה, עם הרבה תהילים בדמעות.

(לקוטי דיבורים)

ביטול עצמי

לימוד התורה צריך להיות בביטול ובהנחת עצמותו של הלומד, מתוך ידיעה והכרה שהוא לומד את חכמתו ורצונו יתברך. הלומד כך לומד בהתמדה ושקידה רבה, ולא עוד, אלא שמסלק את עצמו בסילוק אמיתי, שכל חפצו יהיה אך ורק בתורת ה' וחכמתו יתברך.

(לקוטי שיחות)

איך מוציאים שמן

"ויקחו אליך שמן". מכל דבר אפשר להוציא שמן. לכן השמן רומז לטוב הטמון בכל אחד ואחד מישראל, גם בפשוט ביותר. על-ידי שמתקשרים בבחינת 'משה', בנשיאי הדור, מתעורר הטוב שנמצא בכל אחד ואחד, ומשה עושה מזה "כתית למאור", שמן משובח ומובהך.

(ספר המאמרים קונטרסים)

אמרת השבוע

סיבה לאכול

רבי זושא מאניפולי היה עני מרוד. יום אחד הגיע רעבונו עד כדי פיקוח-נפש ממש. אמר רבי זושא בליבו: "לו אדם כלשהו היה מביא עכשיו לזושא דבר מאכל, היה מציל נפש מישראל וקונה לו את חיי העולם הבא. מדוע אפוא לא יזכה זושא בעצמו במצווה הזאת?"...

מיד הסיר את חגורתו מעל מותניו, יצא החוצה ומכר את החגורה בכמה פרוטות, שבהן קנה פרוסת לחם להחיות את נפשו.

ואמר על כך האדמו"ר רבי יקותיאל-יהודה מצאנז'קלויזנבורג: "ראו את מדרגתו של רבי זושא - העובדה שהוא רעב על סף יציאת נשמה לא הייתה בעיניו סיבה לחפש דבר-מאכל. רק משום שיש מצווה להציל נפש מישראל הלך להשיג לעצמו פרוסת לחם!".

המטבעות הנוצצים

ר' גבריאל שילם מחיר כבד על הצטרפותו לעדת החסידים. הוא היה נין ונכד למשפחה מיוחסת בעיר ויטבסק, והיה מהראשונים להסתופף בצילו של רבי שניאור-זלמן מלאדי. בני משפחתו לא השלימו עם היותו לחסיד, וירדו לחייו. בעקבות הרדיפות החלו עסקיו להידרדר, ומצבו הכלכלי נעשה קשה מיום ליום.

זו לא הייתה צרתם היחידה של ר' גבריאל וחנה רבקה אשתו. עשרים וחמש שנה עברו מאז נישואיהם, ועדיין לא זכו לפרי-בטן. אולם ר' גבריאל, שחונך על-ידי החסידים הראשונים, למד לקבל ייסורים באהבה. אף-על-פי שהיה נוסע בתכיפות אל הרבי, מעולם לא התאונן לפניו על מצבו. הוא קיבל את כל צרותיו בשמחה וראה בהן קרבן על הזכות להיות חסיד.

באחד מביקוריו אצל אדמו"ר הזקן הטיל עליו הרבי להרים סכום הגון לפדיון שבויים. מאז ומעולם היה ר' גבריאל משתתף קבוע בכל הצדקות שהרבי היה אוסף מחסידים בעלי-יכולת, בעבור תלמידי-חכמים בארץ-ישראל, פדיון שבויים או סתם נזקקים. הפעם לא ידע כיצד יוכל להשיג את הסכום המבוקש. הוא חזר לביתו במצב-רוח מדוכדך, ובשפה רפה סיפר לאשתו על הסכום שהטיל עליו הרבי. אשתו התפלאה לראותו מדוכדך כל-כך, ושאלה אותו לפרש הדבר. במר ליבו גילה לה, כי בעקבות החרם שהטילו עליו בני משפחתו נתלדלה פרנסתם, ועתה הם על סף קריסה, וכיצד יוכל לשלם את הסכום שביקש הרבי.

האישה פנתה אליו ואמרה: "הלוא כמה וכמה פעמים אמרת לי את מה שאומר רבנו בתורותיו, שצריכים להאמין, לבטוח בה' ולהיות בשמחה, ומדוע תצטער? בטח יעזור ה' ונוכל לשלם גם לצדקה זו".

לקחה האישה כמה מתכשיטיה, ששובצו בהם אבנים טובות, מכרה אותם והביאה את כל הכסף בצרור סגור לבעלה. היא אף יעצה לו ללכת בעצמו ולהביא את הכסף לרבי. ר' גבריאל אמר לה שמקובל שמגיע שליח מהרבי לאסוף את הצדקה, ולכן ימתין עד בוא השליח.

בינתיים התרגשה על ר' גבריאל צרה חדשה. קרוביו הלשינו עליו כי ניהל את עסקיו שלא כחוק. כעת החליט ר' גבריאל שלא להמתין אלא לנסוע מיד אל הרבי, שמא יצא חייב בדין ולא

יעמוד בפיתוי להשתמש בכספי הצדקה לצורכי משפטו.

הגיע ר' גבריאל אל הרבי, ומיד כשנכנס ל"יחידות" הניח את הצרור על השולחן. הרבי קיבלו בברכה ופתח לנגד עיניו את הצרור. על השולחן נערמו מטבעות נוצצים ומבריקים, כאילו יצאו עתה

מבית היציקה. ר' גבריאל עצמו התפלא למראה הברק של המטבעות.

הרבי נשען זמן-מה על זרועותיו, כפי שהיה עושה בעת דבקותו, ולאחר מכן הגביה את ראשו ואמר לר' גבריאל:

"בתרומת המשכן היו זהב, כסף ונחושת. לא היה דבר שהבריק, אלא

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוד

המשכן קיים

בית-המקדש הראשון והשני חרבו ואינם, אולם המשכן שעשה משה רבנו במדבר קיים קיום נצחי. כשיבוא משיח-צדקנו יתגלה המשכן. הגמרא (סוטה ט, סוף עמ' א) אומרת: "משנבנה מקדש ראשון, נגזו אוהל-מועד, קרשיו, קרסיו ובריחיו ועמודיו ואדניו". על השאלה היכן נגזו, משיבה הגמרא: "תחת מחילות של היכל". כך גם מפרשת הגמרא (יומא עב,א; סוכה מה,ב) את הפסוק (שמות כו,טו) "עצי שיטים עומדים": "שמה תאמר אבד סבון ובטל סיכיון, תלמוד-לומר 'עומדים', שעומדים לעולם ולעולמים".

מה הסיבה שדווקא המשכן קיים לנצח? משיבים חז"ל שתי תשובות. תשובה אחת (בתנא דבי אליהו רבה ספכ"ה): "מפני שעשאוהו הכשרים בנדבת ליבם, וקשה לפני הקב"ה להפסיד כל מה שעשו הכשרים בנדבת ליבם, ולעתיד יבוא הקב"ה וישרה בתוכו כמדיה הראשונה". תשובה שנייה ניתנת בגמרא (סוטה שם), והיא מבוססת על כך שהמשכן נעשה על-ידי משה רבנו, ומכיוון שכך, המשכן נצחי, שכן מעשיו של משה נצחיים.

התמסרות במסירות-נפש

הקשר בין משה רבנו לנצחיות נובע מכך שמשה רבנו נקרא 'עבד נאמן' ("בכל ביתי נאמן הוא", בהעלותך ב,ז). מהותו של 'עבד' כזה היא, שאין לו שום מציאות משל עצמו, וכל מציאותו היא מציאות האדון. לכן הדין הוא "מה שקנה עבד קנה רבו", שכן פעולת העבד אינה מתייחסת לעצמו אלא היא פעולתו של האדון ממש. פעולותיו של משה רבנו הן אפוא פעולותיו של הקב"ה, וכשם שהקב"ה נצחי ומעשי ידיו נצחיים, כך גם מעשי ידיו של משה עבדו נצחיים הם (ליקוטי-שיחות כרך טז, עמ' 469).

התמסרותו המוחלטת של משה רבנו לקב"ה מתבטאת גם בכך, שעבד את עבודתו מתוך מסירות-נפש מוחלטת, עד שהיה מוכן למסור את כל-כולו, ואפילו את שמו שבתורה, למען עם-ישראל. לכן זכה שמעשיו נצחיים, שכן מסירות-נפש היא למעלה מכל שינוי, הן של זמן הן של גורמים מפריעים (ליקוטי-שיחות כרך לג, עמ' 129).

דבר נוסף שמאפיין את מהותו של משה רבנו היא מידת האמת, וכפי שנאמר (תנחומא שמות כח): "אמת זה משה". אין הכוונה חלילה שאצל שאר צדיקים היה דבר לא-אמיתי; כל הצדיקים עבדו את ה' באמת, ופעולותיהם היו אמיתיות. אלא שזו לא הייתה האמת השלמה, החובקת-כול, אלא אמת שמייצגת פן מסוים של המהות האלוקית. מעלתו של משה הייתה, שבו האירה האמת האלוקית השלמה והנצחית, שלמעלה משינויים. על דרגה זו נאמר: "אמת ה' לעולם". כלומר, דרגה זו של אמת ה' קיימת לעולם ואין בה שום שינוי. לכן זכה משה שגם מעשיו נצחיים.

קיום נצחי בעולם הזה

יתרה מזו: לא זו בלבד שמעשיו של משה נצחיים, אלא אף הוא עצמו נצחי וקיים לעד. על כך אמרו חז"ל (סוטה יג,ב): "לא מת משה... מה להלן עומד ומשמש, אף כאן עומד ומשמש". לכאורה מה החידוש בכך, והלוא כל הצדיקים חיים וקיימים במרומים ועולים בעילוי אחר עילוי? אלא החידוש הוא, שכל הצדיקים אכן חיים במציאות הרוחנית, הנשמית, ואילו בעולם הזה הגשמי הם חסרים. לעומתם, משה רבנו חי גם במציאות הגשמית של העולם הזה.

חז"ל אומרים (תיקוני-זוהר ת"ט): "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא". כלומר, נשמתו של משה רבנו מתלבשת ב"חכמי הדור, עיני העדה" שבכל דור ודור (תניא פרק מב), ובמיוחד בנשיא הדור, שעליו נאמר (בראשית-רבה פרשה נו,ז): "אין דור שאין בו כמשה". ומכיוון שנשמת משה מתלבשת תמיד באדם גשמי בעולם הזה, הרי שהוא "לא מת" והוא חי וקיים לנצח (לקוטי שיחות כרך כו, עמ' 5 ואילך).

המראות הצבאות [=המראות שבהן השתמשו נשות ישראל במצרים], ומהן נעשה הכיור וכנו, שאמנם הוא מפיע בתורה אחרון ברשימת כלי המשכן, אבל הוא הראשון בעבודות המשכן".

שאל הרבי את ר' גבריאל: "מניין בא לך הכסף הזה?".

בשלב זה גולל ר' גבריאל לפני הרבי את כל קורותיו בעת האחרונה, והרדיפות של בני משפחתו, אשר מוטטו את מצבו הכלכלי. כמרכן סיפר, שכאשר אמר לאשתו על הסכום שביקש הרבי, מכרה את תכשיטיה בלי ידיעתו וזירזה אותו להביא את הכסף אל הרבי.

שוב נכנס הרבי לדבקות בהישענו על ידיו, ולאחר מכן הרים את ראשו ואמר: "בטל הדין. הקב"ה 'ייתן ויחזור וייתן', לך ולאשתך, בנים ובנות ואריכות ימים לראות דורי-דורות. ייתן לך ה' הצלחה בכל אשר תפנה, עושר ונשיאת חן בעיני כל רואיך. סגור את חנותך והתחל לסחור באבנים טובות ומרגליות".

שמח וטוב-לב חזר החסיד לביתו וסיפר לאשתו כל אשר אמר הרבי והברכה אשר בירכם. "אך אמרי-נא לי", שאלה, "כיצד הבריקו המטבעות כל-כך?".

"כשהגיעו לידי המטבעות", השיבה האשה, "חשבתי כי כדאי שהנתינה תהיה שלמה. שפשפתי את המטבעות בחול עד שהבריקו ונצצו, ובלבי התפללתי שירחם עלינו השם יתברך, והרבי בקדושתו יברך אותנו שגם מזלנו יתנוצץ, יבריק ויזרח".

כעבור שנה לא היה קץ לשמחתם של ר' גבריאל ואשתו, בהולדת בנם בכורם, ונקרא שמו בישראל חיים.

ר' גבריאל אכן סגר את חנותו, והחל לסחור ביהלומים. ההצלחה האירה לו פנים והוא נשא חן בעיני האצילים בעלי האחוזה בסביבה, שהיו מקונו הקבועים. שמו התפרסם גם בין שרי הממשלה, ומסחרו התרחב מיום ליום, בעוד ההלשנה שהייתה עליו מאז נשכחה כליל. וכגודל עושרו כך רבו צדקותיו. גם עדת החסידים בעיר ויטבסק גדלה בזכות מעמדו הנכבד, עד שקיבל את הכינוי שנהפך לשם משפחתו - "ר' גבריאל נושא-חן".

ר' גבריאל ואשתו האריכו ימים מאוד, הוא נפטר בשם טוב, בהיותו בן מאה ועשר, ושנתיים אחריו נפטרה אשתו.

[תוספת קטנה לסיפור: בגל העלייה הגדול של יהודי ברית-המועצות, בשנת תש"ג, התארכה משפחת עולים בבית אחד מרבני חב"ד, ששאל לשמם ולעיר מוצאם. הם ענו כי שם משפחתם 'נושא-חן' ועיר מוצאם ויטבסק... לתדהמתם, סיפר להם הרב את הסיפור על ראש משפחתם, שנקרא בשם זה לפני כמאה ושבעים שנים].

המשפחה הפצועה באה לחזק



הרב כהן: "מה הקב"ה אומר לנו" (צילום: מרים צחי)

השאלות שעולות רבות: האם, למשל, צריך להישאר בשדרות? הרב כהן נחרץ: "לדעתנו בהחלט. אין לנו בית אחר. גם אנחנו הוספנו לגור בכפר דרום, לבקשת הילדים. שם הרגשנו הכי חזקים, הכי מגובשים. גם בשדרות רבים חשים כך. גיסי, הרב שלמה בנימין, משמש ראשי-ישיבה של הגרעין התורני במקום. הוא סיפר לי על משפחות צעירות הבאות להתגורר בשדרות במסגרת הגרעין התורני."

להביט קדימה

איך בכל זאת מתמודדים עם אירוע נורא כל-כך? "למדנו מהפגיעה של הילדים שלנו כי משמים קובעים מצבים שלא תלויים בבחירת האדם. עכשיו הבחירה היא אם להיות 'ירא שמים', ולהבין מה הקב"ה רוצה ממך, או חלילה לקטר."

"צריך להיות מלאי אמונה. לא לבכות על העבר אלא להביט קדימה, לראות מה אני יכול לעשות היום כדי לשפר את עצמי ולהיות יהודי טוב יותר. איך אוכל לעבוד טוב יותר את הבורא, לחזק את קיום המצוות, להועיל לעם ישראל, לדעת מה הקב"ה רוצה ממך בכל יום. לא לרחם על עצמך אלא להביט קדימה. זה מה שאנחנו עושים וכך אנו מתקדמים."

המשפחה גדלה

כיום, לאחר הגירוש מגוש קטיף, מתגוררת משפחת כהן באשקלון, בדירה שכורה. "לא קל לנו, אך האמונה מסייעת", הוא אומר. "אדם צריך לחשוב

יום ראשון השבוע, עשה קלה לאחר שנודע לו על הקסאם שנחת בשדרות ופצע קשה את אושר טויטו, בן השמונה, חש הרב אופיר כהן שכל הזיכרונות הקשים שבים אליו. שבע שנים חלפו מאותו יום, כ"א במרחשוון תשס"א, שבו נפצעו שלושה מילדיו, אורית, תהילה וישראל. זה היה אחד הפיגועים הקשים שידע כפר דרום. בתו אורית איבדה בפיגוע ההוא את כף רגלה הימנית. תהילה, שהייתה אז בת שמונה, איבדה את שתי רגליה. ישראל, שהיה בן שבע, איבד רגל אחת.

חייה של משפחת כהן השתנו. הם מצאו עצמם סובבים בין חדרי ניתוח לחדרי התאוששות, מנסים להתרגל לכיסאות הגלגלים שילוו את הילדים לכל ימי חייהם. "זה לא היה פשוט. היינו על סף אפיסת כוחות", הוא מספר, "אבל כל-כך הרבה אנשים טובים עזרו לנו. הורים, אחים ושכנים טובים מכפר דרום עמדו לצידנו. רק בזכות השליחים הטובים של הקב"ה עמדנו על הרגליים."

אין בית אחר

השבוע שיגרו מכתב מלא דברי עידוד ואמונה לאושר טויטו ולהוריו. "דיברנו הרבה על מה שקרה לנו", הוא מספר. "הבנו שאי אפשר להתנהג כאילו לא קרה דבר. ניסינו יחדיו להבין מה הקב"ה רצה לומר לנו בפיגוע הזה. ולא רק במישור הפרטי אלא גם בהיבט הכללי: מה רוצה הקב"ה עכשיו מעם ישראל. אנחנו מדברים על זה המון בבית. מטבע הדברים, אנו רגישים לזה הרבה יותר."

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

כמעט תאונה

שאלה: האם מי שניצל מ'כמעט תאונה', חייב לברך 'הגומל' על הצלתו?

תשובה: הספרדים פוסקים שמברכים 'הגומל' (מלבד חולה שנתרפא ואסיר שנשתחרר) רק הנוסע בדרך מהלך 72 דקות ויותר, או אפילו נסיעה קצרה במקום סכנה. האמור להלן הוא למנהג האשכנזים וחב"ד, שמברכים 'הגומל' על כל הצלה, מכל סכנה שהיא. על הפסוק 'אודך ה' כי אנת בי', אמרו חז"ל, שהפסוק מדבר בשני בני-אדם שעמדו לצאת לנסיעה מסחרית בספינה, ואחד מהם נפצע בדרכו לספינה והחמיץ את הנסיעה. "התחרף מחרף ומגדף. לימים שמע שטבעה ספינתו של חברו בים, התחיל מודה ומשבח".

מכאן נראה שאפילו על הצלה כזאת מודים ומשבחים לקב"ה, אבל אין הכוונה לברכת 'הגומל', כי ברכה זו תקנו חז"ל רק למי שכבר היה בצרה וניצל ממנה.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411
Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

גיליונות

שיחת השבוע

בעברית וברוסית, מופצים בכל רחבי ארה"ב להזמנות ולפרסום אנא פנו: 1-646-387-0816

sh-usa@chabad.org.il



מקורות: נדה לא,א. נתיבות עולם למהר"ל, נתיב העבודה פי"ג. שו"ע סו"ס ר"ט. ילקוט יוסף שם. מקור חיים להחיות יאיר שם. חיי"א כלל ט"ה, בנשמת אדם ס"ק א. סדר ברכת הנתיב לאדמו"ר הזקן פי"ג. פסקי תשובות סי' ר"ח ס"ק י"ש"נ. וראה 'תחומין' א, 349, 108, י"ט, 392.